

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

CORNEL BÎRSAN – Cneaz al istoriei

Prof. Dr. Gheorghe Constantin NISTOROIU

*„Aici, sub munte, dar nu sub orice munte
ci sub pietrele vertebrale de unde, pornind
din obârșia apelor, râurile noastre se despart
către toate zările și către pământuri se întâlnesc
lumi de sud cu lumi de nord, într-un cuibar ce
adăpostește un ou dogmatic al românismului.”*
(Artur Gabriel Silvestri)

Pronia Mântuitorului HRISTOS față de DACOROMÂNIA Tainică a Crăiesei MARIA – VLAHERNA – CARPATINA, pune întotdeauna Măsura lucrurilor, Măsura faptelor, Măsura oamenilor, a Fiilor ei aleși pentru a-și asuma viețuirea fiecărei generații.

Unul dintre acești Fii – Măsura vremii sale este **Cornel Bîrsan** cu rădăcină aristocrată milenară, cu demnitate geto-dacă moștenită din străbuni, asumată, cu merite de excepție pentru Cultura românească ortodoxă, trudind cu prisosință pentru așezarea Istoriei naționale pe soclul ADEVĂRULUI.

Dac și Român deopotrivă, trăitor și mărturisitor ortodox în același timp, cercetător riguros și spirit enciclopedic, **Cornel Bîrsan** a militat/ militează de o viață pentru Onoarea, Omenia, Demnitatea, Suveranitatea și Suzeranitatea Neamului nostru daco-român, hărăzit divin din faldurile ancestrale ale descendenței primordiale.

Patriot profund și naționalist creștin, istoric obiectiv și analist erudit, **Cornel Bîrsan** a escaladat temerar Obârșia Neamului, făcându-l cunoscut lumii, prin Flamura geto-dacică înfiptă în Piscul cel mai semeț, pentru a i se cunoaște geneza pelasgo-geto-dacă, continuitatea și dăinuirea întru Icoana nemuririi sale.

Operele sale – capodopere ce irup prin vulcanul elaborărilor titanice: *Istorie Furată-Cronică Românească de Istorie Veche*, vol. I-III; *Codex Geto-Dacorum-Istoria de 1000 de ani a Getodacilor*; *Doamne și Domnițe, Jupânițe și Amante ale Domnitorilor Români*; *Istorie Furată-Întemeierea Țării Românești Radu Negru Vodă, între legendă, mit și adevăr* (în colab. cu Cristian Moșneanu și Adrian Anghel), *Revanșa Daciei* ș.a., sunt o COROLĂ a pledoariei pentru Sufletul frumos al Ființei Neamului, a mândriei cavaleștești traco-daco-român și a demnității de creștin ortodox mărturisitor.

Volumul I al *Istoriei Furate* este prefațat de **Cristian Moșneanu**, pe care am avut bucuria să-l cunosc la **Academia de Vară – Gheorghe Jipa Rotaru – Maia Catargi**, cel care s-a încumetat să scrie o Monografie a lui Mihai Viteazul, altfel decât a altora, insistent în a „*așeza istoria acestui popor pe un curs normal*”, concluzionând că, *Istorie Furată. Cronică Românească de Istorie Veche reprezintă*

răspunsul pe care istoricul Cornel Bîrsan și-l dă singur la întrebările fundamentale pe care și le-a pus de-a lungul vieții privind istoria acestui popor."

Din *Predoslovie* desprinde câteva rânduri Nick de Teodoreanu, admirabile pentru distinsul autor Cornel Bîrsan, care „a izbutit să umple și să așeze în matca firească o mare parte din hiatusurile istoriei românilor.”

Volumul I și-l desfășoară cu, Partea I, Cronologie, Partea a II-a Preistoria și Partea a III-a Istoria Antică.

Medalionul din primul volum ales este **Povestea scrisului**.

„În anul 1882, cercetătoarea Torma Zsofia, din Orăștie, a publicat în *Anuarul Societății de Istorie și Arheologie a comitatului Hunedoara* câteva dintre studiile sale, reunite sub titlul <<**Contribuții la preistoria comitatului Hunedoara**>>. Autoarea a înfățișat, în această culegere de studii, o colecție unică de obiecte preistorice, descoperite la Turdaș și Valea Nandrului. Cele mai prețioase sunt idolii de lut de la Turdaș și Valea Nandrului, precum și existența unui **proto-scris**, inscripționat pe diferite obiecte ceramice, figurine sau fusaiole..., peste 300 de inscripții sub forme regulate, geometrice sau stilizate, concluzionând că populațiile neolitice europene aveau un sistem propriu de scriere cert.

Această intuiție este făcută cu **86 de ani înaintea** celebrelor plăcuțe de la Tărtăria descoperite de Nicolae Vlăsa în anul 1961.” (Cornel Bîrsan, *Istorie Furată-Cronică Românească de Istorie Veche*, vol. I, Ed. Libres, București, 2017, p. 145)

Atitudinea științifică și culturală a cneazului nostru Cornel Bârsan de aducere a Trecutului strămoșesc îndepărtat, ancestral chiar, la lumina Adevărului și restituirea integrală a valorilor străbune arhimilenare, tradiționale și spirituale presupune pe lângă asumarea unor responsabilități autoritare, majore, multiple și înlesnirea unei cunoașteri aprofundate, pe criterii rigurose științifice pentru restabilirea adevărului.

Înfăptuirea unei astfel de OPERE gigantice în 3 volume, cu un total de 1180 de pagini, implică o grandioasă cercetare, o muncă permanentă și o trudă continuă, dar binecuvântată prin dragostea de neam, de țară, de moșie, de biserică, înlesnire pe lângă, desigur a dificultăților inerente – izvorâte din tendința înfruntării, necesitatea confruntării cu aproape toate tezele, antitezele, sintezele, opiniile, raționamentele precedente, a erorilor, eresurilor, manipulărilor, determinărilor, falsificărilor, eludărilor, a elucidării problemelor controversate pentru întreg Patrimoniul nostru spiritual, religios, preistoric, antic, medieval, modern și contemporan.

Volumul II, cuprinde: Partea a IV-a Istoria Medievală-Istoria Transilvaniei, Partea a V-a Istoria Medievală-Istoria Maramureșului, Oașului și Ținuturilor Sătmarului, Partea a VI-a Istoria Medievală-Istoria Țării Românești, Partea a VII-a Istoria Medievală-Istoria Moldovei, Partea a VIII-a Istoria Medievală-Istoria Dobrogei și Partea a IX-a Istoria Medievală-Istoria Valahilor de la Sud de Dunăre-Regnum Valachorum.

Din Volumul II, Partea a V-a, surprindem Arborele genealogic al Familiei Bârsan, **O familie nobiliară românească din anul 1326 – Cnezii Bârsan**.

Codexul Diplomaticus Prussicus al Universității din Columbia, apărut în anul 1836, îl menționează și pe personajul Moldaowicz, cu litere mici, într-o înșiruire de nume, pe care l-au localizat ipotetic după nume, care apare și în *Istoria României în date*, apărută la Ed. Enciclopedică, 2010, elaborată de un colectiv coordonat de Dinu C. Girescu, la pagina 42, pe la anul 1334, „*Alexandro Moldaowicz, presupus locuitor al Băii (numită și Moldova, Mulda sau Civitas Moldaviae...)*”

În Partea a V-a *Istoria Medievală-Istoria Maramureșului, Oașului și Ținuturilor Sătmarului*, autorul consemnează atestarea unor cnezi și voievozi români din anul 1270, a căror existență este cu mult anterior acelei date, menționați în actele administrative ale regalității maghiare, precum Negrilă, Radomir, Tatomir, Maxim, Crăciun, **Stanislău de Ung** ș.a., deși nu apar în lucrările menționate sau în **Stanislău** a fost nepotul lui Leu/ **Ladislau Bârsan**, fiul lui **Stan Bârsan de Bârsana**, dar omis cu sau fără intenție de docții istorici.

Iată ce spune **Diploma** de înnobilitare emisă de Carol Robert de Anjou, regele Ungariei la 22 Septembrie 1326, conferită lui Stanislău. „*Vrem să ajungă la cunoștința tuturor, prin cuprinsul scrisorii de față, că lund seama la faptele de credință și la slujbele merituose ale cneazului Stanislău, fiul lui Stan... am hărăzit un anumit pământ numit Zurduky (Strâmtura), aflător în districtul Maramureșului, ținând de dreptul nostru de danie, împreună cu toate folosințele și dependențele sale, între semnele de hotar și hotarele dinainte aceluiași Stanislău cneazul (kenezio-în original) și prin el, moștenitorilor săi și urmașilor moștenitorilor săi, pentru a-l stăpâni, a-l ține și a-l avea cu drept deplin, de necurmat...*” (Diplome Maramureșene din sec. XIV și XV, pg. 7)

Moșia Zurduk aflată în nordul Maramureșului cuprindea satele: Bârsana, Strâmtura, Oncești, Cornești, Nănești și Ferești. Tătarii aliați cu moldovenii au invadat Transilvania în anul 1324, devastând cum le era firea celor dintâi, totul în jur, îndeosebi Țara Maramureșului. Cănezii și nobilii maramureșeni, între care și **Stanislău Bârsan** au sărit în ajutorul regelui Carol **Robert**, înfrângând, ucigând și alungând cea mai rămas dintre cotropitori. Răsplata regelui a fost doar o falsă mărinimie, fiindcă cnezii și voievozii maramureșeni au fost măsura faptelor lor nobile, iar moșiile menționate erau de fapt moștenirile lor din străbuni, astfel, că pe deasupra *grației re-înobilării*, de fapt a recunoașterii ungare, ei plăteau cu jumătate din venit regelui maghiar, iar după caz îl apărau și cu oaste.

O altă **Diplomă**, vorba proverbului „*fală mare în traistă goală*”, a fost emisă în 28 Decembrie 1345, confirmă ascendența și descendența familiei Bârsan. „*Noi Ludovic, prin îndurarea lui Dumnezeu, rege al Ungariei, prin cuprinsul <scrisorii> de față aducem la cunoștința tuturor căroră se cuvine că noi am lăsat cnezatul de Zozwazou (Sarasău), cu toate veniturile sale lui Opriș și Mariș, fii lui Codrea, voievodul, de asemenea lui Stan, fratele aceluiași Codrea și lui Mic, fiul aceluiași Stan...*” (Diplome Maramureșene din sec. XIV și XV, pg. 23)

În **Diploma** aceluiași Ludovic I(1342-1382), emisă la 9 Apriliea 1346, reapare **Mic Românul (Olachus)**, fiul lui Stanislău, fiul lui Bârsan, apoi, **Neagu, Manea și Radu, frații săi...** (ibid., p. 24-25). Tendința de independență a Voievodului Bogdan, față de Coroana ungară, l-a care s-a atașat și familia Bârsan s-a soldat cu *dezmoștenirea* cnezilor Bârsan de către regele Sigismund de Luxemburg, dar în anul 1408 se revine asupra *dezmoștenirii*.

Împăcarea a survenit pe fondul șirurilor de pierderi suferite de regele Sigismund din partea moldovenilor, pe care voia să-i ocupe, cum a fost greaua înfrângere de la **Hîndau/ Chindăoani**, de lângă Târgu Neamț.

Matei Corvin confirmă și el noblețea familiei Bârsan, prin Diploma din 3 Iulie 1485.

Prin anul 1508, îl întâlnim pe Bârsan din Ucea, conducătorul răscoalei din Făgăraș.

Actele Concelariei maghiare din anii 1752-1782, atestă familia lui **Radu**, descendent din **Stanislău de Bârsana**, iar anii 1778-1806, amintesc de preotul paroh al satului Bârsanii, **Ionaș** din ramura Bârsănescu.

Gh. Bogdan-Duică, dezvăluie în paginile revistei „**Țara Bârsei**”, nr. 3/ 1929, documentul ce arată că, „*în manuscriptul ne. 1059 al Academiei Române, filele 305, 306, 307 se află un act original, înzestrat cu 18 peceteși și multe iscălituri ce se vor citi la vale, toate din Țara Bârsei. Este un protest contra Sachsenlandului. Din 4/ 16 Octombrie 1849.*”

Locuitorii Țării Bârsei, numai românii, au protestat printr-un apel adresat împăratului Austro-Ungariei, împotriva:

- formării unei Țări Secuiești, pe teritoriul pe care românii sunt cei mai vechi și numeroși locuitori;
- supunerii românilor sub jurisdicție săsească;
- formării de districte maghiare în teritoriile în care românii se află într-o majoritate determinantă;
- nereprezentarea românilor în ministerele Transilvaniei și în Comisariatul Împărătesc de la Sibiu.”

Între semnatarii Memoriului se aflau, **Ioan Bârsan, Thoma Bârsan**, preot din Dârste, **Dumitru Bârsan, Petru Bârsan, Irimie Creangă** din ramura Bârsanilor.

Lucrarea lui Octav-George Lecca, „*Familii boierești române*”, atestă familia olteană **Bârsescu**. Din ramurile ei, Mihnea Vodă turcitul, a retezat pe aga Preda Bârsescu, clucerul Stroe Bârsescu.

Documentele Hurmuzachi, menționează că între anii 1700-1719, la Craiova trăiau boierii **Chirca** și **Nan Bârsescu**.

Un alt document din anul 1755, emis de administrația împărătesei Maria Tereza, împotriva neplății birurilor de către boierii făgărășeni din Grid: **Bârsan, Popa, Aldea, Modarcea** etc.

În Arborele uriași al dinastiei Bârsan mai întâlnim pe **Andrei Bârseanu** (1858-1922), folclorist român și director al ASTREI (1911-1922), vicepreședinte al Marelui Sfat Național în 1918, autorul poeziei, *„Pe-al nostru steag e scris Unire”*, pe **Zaharia Bârsan** (1878-1948), poet, prozator și dramaturg, prim director al Teatrului Național-Cluj și evident pe distinsul istoric **Cornel Bârsan** și ramurile sale.

Eu m-am născut în satul **Bârsoiu**/ județul Vâlcea, fostă comună veche cu o atestare de cca. 800 de ani, singura din județ care n-a fost colectivizată, zonă de deal cu plantații de Viță de vie, pomi fructiferi, păduri, dar fără boieri deoarece fiecare gospodar era propriul său stăpân.

Volumul al III-lea începe cu Partea a X-a, Dimensiuni Istorice, Partea a XI-a, Încheiere și Partea a XII-a Anexe.

Din ultimul volum, al Părții a X-a, îl cinstim pe marele filosof-enciclopedist geto-dac **Anacharsis** (cca. 590-550 î.Hr.)

Anacharsis, nume pelasg, semnificând: **Ana** = preot, creator, iar **chersa** = bucurie, plăcere, grădină cu pomi, **Anacharsis** însemnând, *„cel plăcut lui Dumnezeu.”*

Semantica adâncă a numelui ni-l arată ca fiind un mare Preot al geților.

Anacharsis s-a născut pe meleagurile însorite și misterioase ale Dobrogei, considerat de ceilalți **Șase înțelepții ai lumii**, care **toți erau geto-daci** "o **Cunună a Înțelepciunii** pelasgo-antice". În fapt, erau mai mult de **70 de mari cărturari** cu origine geto-dacă. *„Anacharsis era fiul unui șef scit <get> pe nume Gnurus, având ca frate pe Caduides, regele sciților.”* (Cornel Bîrsan, *Istorie Furată-Cronică Românească de Istorie Veche*, vol. III, p. 162)

Lucian de Samosata (125-180 d.Hr.), îl numea **Dauketes – Dacianul**.

Dorind să-l cunoască pe confratele trac Solon (640-560 î.Hr.), a plecat la Atena și i-a trimis un mesaj. *„Am călătorit până aici de departe pentru a te face prietenul meu.”* Solon mândru de el i-a răspuns malițios, *„Este mai bine să-ți faci prieteni acasă.”* Dobrogeanul i-a replicat de la înălțimea spiritului său, *„Atunci este necesar pentru tine, să fii acasă, pentru a te face prieten cu mine.”* (ibid., p. 162)

Înțeleptul Solon în acea vreme trudea pentru o reformă a justiției, a Constituției, iar venirea lui **Anacharsis** a fost o mană cerească. Înaintea lui **Anacharsis** poposise pe la anul 600 î.Hr. la Athena, alt înțelept get **Toxaris**, filosof și medic, care a reușit să stirpească epidemia de ciumă. Grecii i-au ridicat o statuie reprezentat cu o carte în mâna strângă și cu o săgeată în dreapta. **Anacharsis** l-a îndrumat pe Solon privind Constituția, exprimându-și părerea printr-o cugetare devenită proverbială: *„Legile sunt pânze de păianjen subțiri, care prin muște mici, dar nu poate să le rețină pe cele mai mari.”* Iar, privind și analizând latura politică grecească, a grăit parcă pentru totdeauna, dar mai ales pentru epoca de astăzi din România: *„oamenii deștepți vorbesc, iar proștii decid!”* (idem.)

Faima preotului-filosof **Anacharsis** a ajuns până la regele – mecena al Lidiei, Cresus (561-546 î.Hr.), care l-a invitat la curtea sa alături de Solon, Bias, și Pitacos, onorându-i cu multă venerație. Tracii greci au menționat două dintre cărțile lui Anacharsis, una legată de legile geto-dacilor și alta, alcătuită din veritabil tratat de artă a războiului.

Din înțelepciunea lui **Anacharsis**, *„Vița de vie poartă în ea trei feluri de fructe: unul aduce plăcerea, altul beția și altul dezgustul.”* Întrebat cu ne putem feri de beție, a răspuns: *„Având în fața ochilor privirea dezgustătoare a omului beat.”* Întrebat care corăbii sunt cele mai sigure, a răspuns: *„Acelea trase pe uscat!”* Un atenian care se înfoia ca un curcan, i-a spus: *„La mine, țara mea nu e o rușine pentru mine, dar în cazul tău, tu ești o rușine pentru țara ta.”*

„Pune frâu gurii, stomacului și organului dragostei!”

„Mai bine să ai un singur prieten de mare preț decât mulți fără valoare!”

(Constantin Olariu Armin, *Adevăruri Ascunse*, vol. 2, Iași, 2016, p.237-238)

Față de faima erudită din afară și invidia din lăuntru țării a lăsat pe frontispiciul mileniilor celebra maximă, mereu prezentă la noi: „**Renumele înțelepciunii mele a făcut să mă înapoiez teafăr din Grecia, dar pizma pe care am trezit-o la mine în țară m-a pierdut!**”

Marele filosof get **Anacharsis** a fost permanent înconjurat de **armonie, înțelepciune, modestie și cumpătare**, daruri risipite cu mărinimie celor din jur.

Cert este faptul că înțelepciunea lui Anacharsis strălucind de spiritul inteligenței profunde, a fost folosită pe larg de greci, care și-au însușit-o spunând că este a lor.

Codex Geto-Dacorum-Istoria de 1000 de ani a Geto-dacilor, cuprinde Partea I-a, Cronici Geto-Dace și Partea a II-a, Dimensiuni Istorice, din care vom desprinde câteva referințe la celebrele legi pelasge **Belaginele**, despre care Diodor din Sicilia (90-20 î.Hr.), relatează în Cartea a IX-a, a operei sale *Biblioteca istorică*, precum că, Profetul Zamolxis, „pretindea că lui îi dăduse legile **Hestia**, zeițata geților.”

Hestia - Maica Glie, zeița ocrotitoare a Familiei, a pământului și a focului sacru se definea printr-o relevantă expresie: „**Cea care dă impuls tuturor lucrurilor!**”

Marele Strabon (63 -23 î.Hr.), pretindea că Belaginele sunt „un codex de legi vechi de **6000 de ani...**” (*Geographia*, trad. de Aujac și Fr. Lasserre, Coll. Univ. France, Paris, 1969), iar filosoful Platon (427-347 î.Hr., le **localiza** „în regatul lui Atheas, care domnește peste hiperboreii din nordul Traciei <Dacia>, unde au existat cele mai vechi legi de origine divină, scrise cu litere, pe o columnă de aramă.” (cf. Cornel Bârsan, *Codex...*, op. cit., p. 341)

În realitate vechimea **Belanginelor** aparține mileniului **VIII î.Hr.**, fiind tâlcuite de doi mari geto-daci, istoricul episcop **Iordanes** (mijlocul sec. VI, d.Hr.), în *Getica* și teologul-filosof dobrogean Sfântul **Dionisie cel Smerit** (470-544 d.Hr.), mărturisind că primise aceste legi din moși-strămoși, cărora le-a adăugat unele tradiții orale, alcătuiind un nou cod cunoscut ca **Jus Walachie**, în Moldova, Valahia, Transilvania, **Jus Valachorum** în Polonia și **Valachorum Lex et Consuetudo** în Panonia.

Distinsa lucrare, **Doamne și Domnițe, Jupânițe și Amante ale Domnitorilor Români**, prefațată de Nick de Teodoreanu, Cristian Moșnean și Romeo A. Popa, se răsfirează pe un registru de 700 de pagini ce îmbrățișează 36 de capitole, plecând de la **daci** până la țaratul Vlaho-Bulgar.

Din mlădioasa, stufoasa, rafinată, frumos înveșmântată și înmiresmată operă, m-am oprit la efigiile marilor boieri Craiovești (1475-1714)

În **Țara Românească-Valahia Mică**, sfârșitul veacului al XV-lea aducea începutul creșterii unei familii boierești din Strehaia, care va da istoriei dinastia **Craioveștilor**, reprezentată de vestiți Voievozi. Înrușiți cu Brâncovenii și Cantacuzinii, Craioveștii vor elimina celebrele familii Drăculești și Dănești răsărite din Radu Negru Vodă și Basarab cel Mare.

În anul 1475 s-a afirmat pe scena politică Neagoe „**Strehăianul**”, ajuns în scaunul domnesc al lui Basarab Laiotă cel Bătrân (1473-1477, cu întreruperi). Neagoe a fost căsătorit cu Stana, fiica paharnicului Barbu și apoi cu Vinia, din care au rezultat 4 băieți (**Barbu, Pârvu, Danciu și Radu**) și mai multe fete.

În vremea Voievozilor Basarab cel Tânăr-Țepeluș (1477-1482) și a lui Radu cel Mare (1495-1508), **Barbu Strehăianu** (1450-1525), a ajuns **Ban al Craiovei**, Cetate de la care v-a împrumutat numele, **Craiovescu**. A fost căsătorit cu sârboaică Negoslava, cu care a ctitorit **Mănăstirea Bistrița**, satul Bistrița, comuna Costești, Vâlcea, în anul 1490, unde s-a înființat prima tiparniță, la care călugărul Macarie a tipărit în slavonă Liturghierul, în anul 1508. În anul 1520 boierii ctitori s-au călugărit în acea mănăstire sub numele de Pahomie și Salomia.

Pârvu Craiovescu (1450-1512), a ajuns vornic între 1482, 1487-1512. A fost căsătorit cu Neaga, care i-a născut 5 copii:

Neagoe, viitorul Domn Neagoe Basarab (1512-1521);

Preda, tatăl lui Barbu III Craiovescu (Banu Mărăcine), ajuns Domn în anul 1536;

Pârvu II, ban între 1522-1529, căsătorit cu sora lui Moise Vodă;

Vlădaia, vistier în 1528 și logofăt între 1530-1534;

Marga, căsătorită cu Marcea, postelnic, din al cărei nepot Danciu din Brâncoveni va răsări Voievodul Matei Basarab (1632-1654);

Danciu Craiovescu a fost comis între 1489-1503 și armaș între 1505-1508;

Radu Craiovescu (n.?-1507), căsătorit cu Velica.

Stirpea Dăneștilor va ieși însă din istorie după 1530, prin Moise, iar cea a Drăculeștilor după 1659, prin Mihnea al III-lea. Până la anul 1600, Craioveștii au impus trei domni: Neagoie Basarab, Teodosie și Barbu Craiovescu, dar în veacul al XVII-lea din clanul Brancovic/ Cantacuzino, vor ajunge voievozi, Radu Șerban, Matei Basarab, Constantin Șerban, Șerban Cantacuzino, Constantin Brâncoveanu și Ștefan Cantacuzino. Încrăzători în steaua lor, Craioveștii au mai consacrat o dinastie cea a „**Basarabilor**”, fiind în fapt preluarea celei mai vechi denumiri a unui conducător pelasg.

Istorie Furată-Întemeierea Țării Românești Radu Negru Vodă, între legendă, mit și adevăr (în colab. cu Cristian Moșneanu și Adrian Anghel), palpită serafic pe aripile celor 460 de pagini, presărate cu nectarul a cinci părți emblematice, din care aleg cu pioasă smerenie **Biserici, mănăstiri și cetăți întemeiate de Negru Vodă**.

Celebrul și enigmaticul Voievod **Radu Negru Vodă**, pe care posteritatea trebuia să-l boteze în strălucirea faptelor sale, **Albu Vodă**, ținând cont de înfăptuirile deosebite, de fama legendară înveșmântată în lumină, fiindcă a străfulgerat deopotrivă pământul și cerul dac, alături de Cerul serafic al Mântuitorului HRISTOS.

Celebrul Radu ...Vodă și-a pregătit eternitatea în Cetatea Brașov – **Braso**, atestat în hrisovul lui Ludovic Cumanul (1272-1290), la 1288, deși zidirile Cetății Brașovului s-au început încă din anul **1203**, chiar dacă Cetatea **TÂMPA**, care era o **Tâmplă** a înțelepciunii valahilor, sălășluia de multă vreme pe acele meleaguri des însorite.

Cronicele din Șcheii Brașovului, trâmbițate de tulnicele lui David Cepescu și **Ioan Jipa**, răsunau prelung ecoul că, „*La anul de la Hristos 1292, „s-a făcut o cruce de lemn în Șchei, acoperită cu șindrilă și după mulți ani atunci în locul crucei au ridicat o biserică de lemn cătră anul de la Hristos 1403, care au stătut până cătră anul 1513, cu hramul arhiereului Nicolae, iară cătră anul 1518 de la Hristos fost-au pe aceeasi vreme, un preot Petru, om vestit și îndrăzneț, acesta cu mai mulți oameni din Șchei s-au dus în Țara Românească la domnul țarei, adică la Ioan Neagoie Basarab Voievod feciorul lui Basarabă și l-au rugat să le ridice o biserică din piatră în Șchei.”* (Pr. Icon. Stavrof. Vasile Prodea, *Biserica Sf. Nicolae din Scheii Brașovului*, 1495-1995, 500 de ani de la zidire, Brașov, 1995)

Voievodul Radu **Albu Vodă** a mai înălțat mănăstirile **Cetățuia Argeș**, supranumită „**Athosul României**”, **Corbii de Piatră-Argeș, Nămăești**, toate împreună alcătuiesc un ansamblu monastic de „**Altare ale Domnului**”, care formează un tainic triunghi ce înconjoară Cetatea Câmpulung-Muscel, vegheată de vestita Cetate Poenari a marelui Voievod Vlad Țepeș. La loc de cinste lângă marele ansamblu mănăstiresc, strălucește mănăstirea **Cotmeana**, cea care moștenește Icoana Făcătoare de minuni a **Maicii Domnului – Maria Vlaherna-Carpatina**, pictată încă din timpul vieții Sale de către medicul-artist Apostolul Luca.

Voievodului valah i se mai atribuie și alte ctitorii de seamă, precum **Biserica Olari**, mănăstirea de la poalele muntelui **Capra**, schitul **Jgheaburi-Vâlcea**, mănăstirea **Bălteni-Ilfov, Coșoteni-Teleorman** ș.a.

REVANȘA DACIEI, surprinde în primul rând prin titlu, din care odrăslesc cele 19 capitole fascinante prin esența, mesajul lor miraculos, național, universal și grandios, precum, *Pelasgii și Vechea Europă din Carpați, Zamolxe și prima Religie monoteistă, Centrul spiritual din Carpați, Dacii cuceresc Imperiul Roman, Dacia, prima țară creștină din Europa, Imperiul Vlaho-bulgar, Părinții Omenirii... ș.a.*

Din acest **Șirag de mărgăritare** vom culege Diamantul, **Arienii erau... pelasgi Arborele genealogic al Paradisului, al omenirii a fost/ este STEJARUL pelasg!**

Din trunchiul lui uriaș - **Familia primordială** și-a răsfirat ramurile mari, viguroase, care au înmugurit, au înverzit, au înflorit și au rodit cu har și binecuvântare divină, răspândindu-și Corola prin păduri, munți, peșteri, întemeind cătune, sate, cetăți în uniuni de familii, triburi, uniuni de triburi, cănezate,

regate, imperii, cu legi morale și un cod de viață ancestral conform genezei sădită de Atotcreatorul LOGOS.

Pentru poporul grec, mărturisirea istoricului nostru dacolog Nicolae Densușianu, **pelasgii** erau „**cei mai vechi oameni de pe pământ**. Rasa lor li se părea atât de arhaică, atât de superioară în concepțiuni, puternică în voință și în fapte, **atât de nobilă în moravuri**, încât tradițiunile și poemele grecești atribuiau tuturor pelasgilor epitetul de – **dioi – divini**, ce ei întru adevăr l-au meritat prin darurile lor fizice și morale.” (Nicolae Densușianu, *Dacia preistorică*, vol. I, Ed. Obiectiv, Craiova, p. 27; Cartailhac, *La France prehistorique*, Paris, 1889, p. 34)

Arya, în limba pelasgă înseamnă, de fapt, **nobil, stăpân, străin**.

Arienii erau o ramură grandioasă a falnicului **STEJAR pelasg**, care a răsfirat, a revărsat prima cultură și civilizație peste pământ. „Înainte de civilizațiunea greacă și egipteană, o **civilizațiune mult mai veche se revărsa asupra Europei**. Aceasta a fost civilizațiunea morală și materială a **rasei pelasge** și care a deschis un vast câmp de activitate a genului omenesc. Influența acestor trei culturi pelasge au fost decisive, pentru soarta muritorilor de pe acest pământ.

Pelasgii au fost adevărații fondatori ai stării noastre actuale.” (N. Densușianu, p. 29)

Marele poet **Eschyl** (525-456 î.Hr.), Părintele tragediei traco-grecești, mărturisirea că, „**ginta pelasgilor a stăpânit inițial acest pământ, respectiv Europa, de la începutul timpului istoric.**” (*Eumenidele...*)

Profesorul **Iosif Constantin Drăgan**, alături de autoritatea altor mari cercetători dă jos de pe soclu vechea teorie a „**popoarelor indo-europene**”, punând pe același soclu dar în dreptate și adevăr conceptul „**populației pelasge**”, argumentând: „**Din această mare unitate pelasgă, compusă din populații vorbind o limbă comună la origini, s-au născut marile ramuri ale familiei europene străvechi, teză susținută și argumentată de numeroși lingviști, precum Boppe, Coeurdoux etc.**” (I.C. Drăgan, *Mileniul Imperial al Daciei*, Ed. Științifică și Enciclopedică, București -1986)

Concluzia istoricului întru Adevăr, Cornel Bîrsan este geto-dacică și imperioasă.

„Este un fapt istoric dovedit că **Asia Mică, Orientul Apropiat și India au fost invadate de triburi de arieni, care veneau din Europa, mai corect spus din bazinul carpato – danubiano - pontic.**” (Cornel Bîrsan, *Revanșa Daciei*, Ed. Obiectiv-Craiova, p. 32)

Cornel Bîrsan-Cneaz al obârșiei și Voievod al istoriei a îmbrățișat cu iubirea sa creștin-ortodoxă întreaga Corolă spirituală a trăirii pelasgo-geto-daco-română.

El a gândit/ gândește, a vorbit/ vorbește, a trăit/ trăiește, a scris/ scrie, a mărturisit/ mărturisește ca un adevărat **Sacerdot al CUVÂNTULUI divin**.

Soarta sa pământească, peste care s-a pogorât Destinul hărăzit de Cer, cu multe și diverse încercări sufletești, le-a îmbrățișat, le-a purtat și le-a dăruit cu bărbăție getă.

Opera sa hiperboreeană nu poate fi cuprinsă decât într-o definiție pelasgă, „**Dăruind vei dobândi!**”, expresie profanată *sacru*, de un semit convertit.

Opera sa axiologică, cuprinzătoare, definitorie, rămâne firească și excepțională!

Opera sa întrupată haric din autor urcă înălțimea carpatică prin seninătatea, prin aprofundarea, prin continuitatea spiritului care accede către transcendent.

Întreprinderea *doldora* documentată, **cuprinderea** extrem de convingătoare, **surprinderea** abordării pun în valoare spiritul său erudit și noblețea demnității sale, ce se încadrează și ne încadrează **Trecutului, Presentului și Viitorului**.

Acesta este Căneazul Cornel Bîrsan!

Acesta este Voievodul Istoriei naționale!

Acesta este OMUL geto-daco-român!

ECCE HOMO!

„*Mistere largi mă-nvăluiesc, mă sânger,/ Neiertătoare umbre-mi dau târcoale,/ Înalt un gând ca să dobor un înger,/ Dar, frânt de neputință, se prăvale.// Mușc din țărână, huma sângerează/ Și-ntărâtat de-a*

sângelui ispită/ Mă îndârjesc spre culmi ce scânteiază,/ Cu șovăieli de pasăre rănită.// Cu pași de gând fac lumii înconjurul,/ Destram senin din limpedele-apus,/ C-un strop de tină mângălesc azurul/ Și surp în tină-un strop de-azur de sus.// O clipă-n întuneric sunt scânteie/ Trudind s-aprind văzduhul dimprejur/ Și, schiopătând pe scări de curcubeie,/ Râvnesc să mă topesc în spirit pur.// Dar cu nesaț mă soarbe-n jos păcatul/ Și mă ademeneste bezna humii;/ Străfulgerat în hău din tot înaltul,/ Sunt rană sângerândă-n carnea lumii.” (Demostene Andronescu, Reeducarea de la Aiud – Peisaj Lăuntric – Memorii și versuri din închisoare, Ed. Christiana, București-2009)